

Jonas Lucas Christys prædiken 13. søndag efter trinitatis

Taler

Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato

14. september 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Esajas' Bog kapitel 42, vers 1-9
Markusevangeliet kapitel 6, vers 1-6

Salmer

I østen stiger solen op
Nu titte til hinanden de favre blomster små
Alle mine kilder skal være hos dig
—
Du fødtes på jord
Hil dig, Frelser og Forsoner
Min Jesus, lad mit hjerte få

- 1 Der er mange måder at vende hjem på. Der er også mange måder at modtage en hjemvendt på. Og det er temaet for min prædiken i dag, 13. s. e. trinitatis: Hjemkomst.
- 5 Vi har lige hørt historien om Jesus, der kommer til sin hjemby. Det er én måde at vende hjem på. Og én måde at blive modtaget på. Jesus vender hjem til Nazareth som en mægtig mand. Her har I mig! Se, hvad jeg kan! Men han bliver modtaget som en afmægtig dreng. Nå, er det bare ham! Ham kender vi da godt! Det er med andre ord en konfliktfyldt hjemkomst.
- 10 Men sådan behøver en hjemkomst ikke at være. En hjemkomst kan også være tryk og rar. For der er som sagt mange måder at komme hjem på. Tænk fx på den berømte lignelse om den fortabte søn. Da den fortabte søn vender hjem, efter at have klattet hele sin forudbetalte arv væk, står faderen parat med åbne arme. Det er en anden form for hjemkomst. En lykkelig og harmonisk hjemkomst – i hvert fald indtil vi hører om den anden søns misundelse.
- 15

Eller tænk fx på de to dåbsbørn. Tænk på Frederik og Marvin. Nu er de blevet

20 døbt. Kan vi også sige: Nu er de kommet hjem? Ikke bogstaveligt, selvfølgelig, for de er jo stadig her, i kirken. Men kan vi - i overført, symbolsk, måske ligefrem åndelig! - forstand kalde dåben for en hjemkomst. Hvordan lyder det i dine ører? Dåben er en hjemkomst. Kan man sige det? Det lyder måske lidt fromt, men lyder det ikke også lidt rigtigt? Der er noget trygt og godt ved at lade sit
25 barn døbe. Og er det ikke det, vi forbinder med en god hjemkomst? Tryghed og varme.

Hjemmet skal helst være det sted, hvor vi føler os trygge. Og alligevel er det ikke dér, hvor vi lader vores døbe. Vi går et andet sted hen. Hen i kirken. Hvorfor nu
30 det? Fordi man godt kan føle sig hjemme andre steder end derhjemme. Fordi man kan føle sig hjemme i det fremmede.

De fleste af jer, som er kommet for at være med til Frederik og Marvins barnedåb, har sikkert ikke været her i kirken før. Så indtil for kort tid siden, var
35 det her et fremmed sted, for en del af jer. Det er ikke jeres hjem. Selvom der er tæppe på gulvet og behagelige stole at sidde i. Og alligevel kan det jo sagtens være, at I føler jer hjemme her i kirken. Det håber jeg da, at I gør! Om ikke andet så på grund af stolene og gulvtæppet. Men det kan også være på grund af musikken, stemningen, ritualer.

40 For der er nemlig en interessant spænding mellem det hjemlige og det fremmede. Man kan føle sig hjemme, selvom man er et fremmed sted. Fx i en kirke. Og: Man kan føle sig fremmed i hjemlige omgivelser. Det gør Jesus fx, da han kommer til sin hjemby. Men det gør borgerne i byen også. Jesus undrer sig
45 over borgerne i byen. Hvorfor opfører de sig ikke som i de andre byer? Hvorfor bliver de ikke slået af forundring over hans lære? Hvorfor flokkes de ikke om ham i begejstring?

Men borgerne undrer sig også over ham. De havde hørt om helbredelser og
50 dæmonuddrivelser, om den store taler, der satte hjerterne i brand, og nu står han her, og ligner én, de kender. De kunne have bygget videre på hans berømmelse og have sagt: Vi kendte ham først! Han var allerede fantastisk som lille. Men det gør de ikke. For de har ikke lagt mærke til noget særligt. Så de undrer sig over, hvor han har det fra? Der er noget fremmed ved ham, som vi ellers synes, at vi
55 kender.

Jesus føler sig fremmed i sin hjemby, fordi han allerede er begyndt at føle sig

hjemme i det fremmede. Og borgerne i byen bryder sig ikke om den
60 fremmedhed, der er kommet over ham, de synes, de kender. Evangelisten
Markus fortæller, at Jesus undrede sig over deres reaktion. Det tyder altså på, at
han havde regnet med noget andet.

Måske havde han håbet på noget i stil med den hjemkomst, som det tyske
65 fodboldlandshold oplevede, da de i sommers – efter at have vundet VM i
Brasilien – vendte hjem til Berlin. Her var ingen sure miner. Kun glæde og
begejstring over præstationen i det fremmede. Der er mange måder at komme
hjem på.

70 I dag er vi vidner til en konflikt. En konflikt mellem Jesus og borgerne i
hjembyen, Nazareth. Og som vidner til den konflikt er det oplagt at spørge:
Hvem skal vi holde med? Er det synd for Jesus, at de bliver forargede på ham?
Eller er det synd for borgerne i byen, at han undrer sig over deres vantro?

75 Det klassiske svar er jo at sige: Vi skal holde med Jesus. Det er altid ham, der er
helten. Han er det menneskelige billede på Gud, så det er ham, der har ret. Men
samtidig kan man godt have sympati med folkene i Nazareth. Især hvis vi for et
øjeblik glemmer, hvad vi godt ved, nemlig at Jesus er den almægtige Gud i
forklædning. Hvis vi i stedet forestiller os, at Jesus blot er en berømt person med
80 stor gennemslagskraft i offentligheden, og at hans hjemkomst er et billede på,
hvordan den store skuespiller eller politiker opfattes "bag facaden", så kan vi
godt forstå bysbørnene. Ja, så holder vi måske ligefrem med dem!

For så ændrer scenen karakter. Så er hjemkomsten et billede på, at de nærmeste
85 kender mennesket bag facaden - altså også den offentlige persons private
skyggesider. Det kan være politikerens ægtefælle eller skuespillerens datter eller
direktørens søn. Dem, der er tæt på, som har en anden relation til den, som
omverdenen måske hylder og falder i svime over, men som bar hjemmets fire
vægge er ganske almindelig – eller det, der er værre. Og så kan vi godt forstå, at
90 de ikke gider at høre på hans store ord.

Hvis vi glemmer, at vi godt ved, hvem Jesus er, så kan vi godt have sympati med
bysbørnene. Hvorfor skal de stemples som "vantro"? Det er som om borgerne i
Nazareth dømmes ude. Og det er de ikke ene om. Der er andre grupper i
95 Markusevangeliet, som Jesus er i konflikt med. Farisæerne, de skriftkloge, folkets
religiøse og politiske ledere. Og når vi nærmer os påske: Befolkningen i

Jerusalem.

100 Man kan godt føle sympati med de forskellige grupper, som kommer i konflikt
med Jesus og som ind imellem bliver dømt ude. Men kun så længe man
glemmer, hvem det er, der ender med at blive korsfæstet. Og kun så længe man
glemmer, at det Jesus kommer i konflikt med er de forskellige gruppers egoisme.
Jesus dømmer aldrig det enkelte menneske ude. I hans verden er der plads til
105 alle. Men netop fordi der skal være plads til alle, kommer han i konflikt med
forskellige gruppers egoistiske krav. Folkets, ledernes og familiens krav.

Selvopholdelsesdriften er god og nødvendig og ikke til at komme udenom – vi
hverken kan eller skal undvære den - men der en spænding mellem det meget
110 menneskelige ønske om at passe på sig selv og på sit eget og så på det evangeliske
budskab om at elske sin næste som sig selv. Jesus udfordrer egoismen – i
kærlighedens navn.

Kilde

115 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

120 13. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-13-sondag-efter-trinitatis-2014>

125

130

135